

Biacsics Renáta Hervadás című kiállításához – 2016. március 22. RePublic Galéria, Pécs

© [2016-06-24 \(http://www.cirkart.hu/2016/06/24/biacsics-renata-hervadas-cimu-kiallitasahoz-2016-marcius-22-republic-galeria-pecs/\)](http://www.cirkart.hu/2016/06/24/biacsics-renata-hervadas-cimu-kiallitasahoz-2016-marcius-22-republic-galeria-pecs/)

♦ [Gerendy Jenő \(http://www.cirkart.hu/tag/gerendy-jeno/\)](http://www.cirkart.hu/tag/gerendy-jeno/)

http://www.cirkart.hu/wp-content/uploads/2016/06/önarckep_hetköznapi_dolgokkal-e1465993065554.jpg

Renyka egy nagy házban lakik. Nem messze innen.

Nem tudom az utcanevet, se a hákszámot, az ilyesmiket sosem tudom megjegyezni.

Olyan lepukkant, szürke, egy emeletes, belső gangos épület. Semmi érdekes. Poros, átláthatatlan ablakok, foszlott sárga függönyök. Lehet, hogy ő lakik itt egyedül.

Az emeleten, pont a csigalépcső mellett van az ajtaja.

Lassan mászunk felfelé. Utálom a csigalépcsőket.

Nagy, üveges szárnyas ajtó, amolyan polgári. Könnyen feltörhető.

Kírva persze semmi, leginkább, gondolom, a postás miatt.

Meg aztán ma már ez amúgy sem divat.

Fura lakás. Tömve ütött-kopott bútorokkal.

Zegzugos, jobbra, balra lehet benne csatangolni.

Renyka azt mondja, hogy másfél szobás, de ezt nem tudom elhinni. Szerintem tuti el lehet benne tévedni. Tele van a rajzaival, a képeivel, kicsikkel, nagyokkal, falon, plafonon, csempén, mindenhol.

Egymás hegyén-hátán. Rettenetesen sok meló.

Én csak bámulászok, bámulászok és közben pár lépcsőt lefelé megyek,
meg felfelé, ahova vezetget, ide-oda, ki-be, közben mutogat, beszél és beszél, és a végén már azt
sem tudom, hol vagyok, a pincében, a padláson
vagy egy másik lakásban. Vagy egy másik házban. Na jó, talán ez túlzás.
És amikor szóvá teszem, akkor elkezdi nekem magyarázni,
hogyan ez még ugyanaz a szoba.

Hidd el! Tényleg! – bizonygatja, és közben édesen nevetgél.

Jópofa. A földön papírok, üres festékestubusok és pizzás dobozok.

Meg készülő képek. Akadálypálya. Lehet kerülgetni.

És közben az ember elveszíti a fonalat. Mindegy. Kár ezen lamentálni.

Ha akarja, elhiszem. Amúgy sem fontos.

És az is furcsa, hogy világos van, nem kell villanyt kapcsolni.

Egy ilyen öreg házban. Az ablakban kókadt virág, cserépbén.

Kinn – talán belső udvar lehet – ecetfa. Az is kókadozik.

Kinézek. Amúgy pihenésképpen. És akkor meglátom a kis erkélyt jobbra. Az ő erkélye. Ez biztos.

Megismerem. Tele papírokkal, üres festékestubusokkal és pizzás dobozokkal. Meg készülő
képekkel.

Ránézek diadalittasan.

Na jó, van egy kicsi erkély is – mondja némi büntudatot színélve.

Ezt legalább elismeri. Kimegyünk. Süt a nap. Nem kellemetlen.

A korlátra támaszkodva kihajolok. Kicsi belső udvar, világos.

Lent, a kikopott fű közepén fonott, kerti karosszékbe süppedve... Zoli olvas! Valami keménytyáblás,
nagy, vastag könyvet.

Ősz, borzas üstöke meg-meg rándul, kuncog magában rendesen. Meglepetten pillantok

Renykára. Kérdően. Nem érti. Visszabámul.

Aztán megérti, hogy nem értem, és a fülembe súgja.

Itt szokott olvasni. Minden délután. Nem tudtad?

Néz rám, azokkal a feketére pingált szemeivel. Csodálkozik.

Naná, hogy nem tudtam! Istenem, még mennyi mindent nem tudok

ezekről a csajokról. Hirtelen nagyon fáradtnak kezdem érezni magam. Legszívesebben lemennék
én is az udvarra, és jól kinyújtóznék.

De Renyka int. Bemegyünk a szobába.

Itt egy fotel is van! Az előbb még nem volt itt, megesküdnek rá.

Sárga, koszos-sárga fotel. Nagyon ismerős. Beleültet.

Viszek neki kávé – mondja a lehető legtermészetesebben,
és az udvar felé mutat.

Kényszeredetten bólintok.

Addig megnézed a legújabbakat?

És azonnal a kezembe nyomja a szentkávés albumot,

aztán eltűnik valami ajtó mögött. A konyha, biztos.

Belelapozok. Sok újdonság nincs benne. Csak a legutolsót nem láttam még. Háromszemű sirató
zenekar. Na ez tetszik. Lehet, lesz brácsa is.

És ott hüppög maga az esősíró démon. Ez az. Tökéletes.

Közben felismerem a fotelt. Olyan... jó kutyaszaga van. Hát persze!

Ez a műtermi fotel! De hogy került ez ide?

A múlt héten még a 101-esben volt. Ekkor penderül elő.

Kezében fehér műanyag pohár, tele kávéval. Nekiszegezem a kérdést.

A fotelről. Tagadja. Feladom. Reménytelen.

Kiviharzik az ajtón, és becsapja maga mögött.

Hátradőlök és behunyom a szemem. Kavarog bennem minden.

Szobák! Gyertyák, papírhajók, zsilettpengék, keresztek, üres ágyak, síró lányok, fürdőkádak, trallala!

Apropó, a fürdőszobát nem láttam. Azt hiszem.

Lehet, hogy tényleg fekete víz van a kádjában.

Mondjuk valami trendi vízfeketítőt használ esténként.

Na jó, inkább hajnalban. Hogy jobban aludjon. Enyhén illatot. Röhögcsélek, aztán felriadok, hirtelen nyílik az ajtó.

Nem Renyka. Feri!

Szia Jenci – mondja.

És néz azzal az emberevő, cirkuszi fakír vigyorával,

aztán leül velem szemben egy párnára, és maga alá húzza a lábait.

Szeretem, hogy így szólít. Ő megteheti.

Amolyan köszönésfélét nyögdecselek, szerintem elég zavartan.

Nem értem, hogy jött be, hiszen Renyka úgy bevágta az ajtót,

csak úgy zengett, és kívül nincs kilincs. Vagy, most már nem is tudom. Hallgatunk picit. Méregetjük egymást. Aztán Feri megszólal.

Na?!

Hát erre most tudnék mondani valamit, úgy csípőből, de inkább nem teszem. Megpróbálom összeráncolni a homlokom, mintha erősen gondolkodnék. Észreveszi a cselt. Hümmög, a torkát köszörüli, és még keményebben vigyorog. Nem húzhatom az időt. Elszánom magam.

Nekem tetszik – mondom elég határozottan.

Villan a szeme. Ezt várta.

Akkor írsz megint valami érzelőset.

Nem kérdezi, kijelenti.

Mi mást tehetek! – vetem oda.

Mondjuk lehetnél tárgyilagosa. Elemezhetnéd, magyarázhatnád, meg ilyesmik. Nem?!

Hátrahanyatlak.

Tényleg tetszik? – kérdezi most már kicsit megenyhülve.

Úgy értem, hogy...! Tudod, hogy értem.

Most igaziból kíváncsi. De ez a hülye tárgyilagosság gyomron vág.

Nem, ezt ő sem gondolja komolyan.

Persze, biztos kéne valami ilyesmi, igen, igen. De hát... én?

Nincs kedvem végiggondolni. Ideges leszek.

Tetszik! Persze. Szerintem, jó! Szeretem! Vennék is tőle!

De fura lenne a nappaliban – kiabálom át neki a választ oda a túloldalra.

Nem is adna el neked! – röhög fel csúfondárosan.

Már miért ne?! – kérdezem.

Mert nem teheti.

Titokzatosan görbíti a száját felfelé. Várja, hogy elképedjek. Elképedek.

Ez most nem viccel. Vagy viccel?

Most viccelsz?! – kérdezem.

Hallgat és vigyorog. Kivár.

Próbálok könnyed maradni, de nem nagyon sikerül.

Szerintem te nem tudsz semmit – mondja, és megint elhallgat.

Megölöm. Nagy nehezen feltornászom magam a fotelből, és harciasan feléje lépek. Megint röhög.

Már a combjait is csapkodja.

Jenci, itt csodák történnek! Csak te nem veszed észre!

Kéthetente megjelenysz, pár napig rohangálsz le-fel, korrigálsz a folyosón, gépekre vársz, meg aggódsz mindenért. Aztán pénteken villámgyorsan a pályaudvarra taxizol.

És közben ezek a kiscsajok... felnőttek! – ordítja.

A csodákról beszélj, pribék! – ordítom vissza.

Arról beszélek! – kajánkodik.

Belerogyok a fotelbe.

Megvakarja a tükörsima fejbúbját. Lassan, élvezettel.

És lassan, élvezettel kezdi.

A történet tündéri, vagyis teljességgel hihetetlen. Hihetetlen!

Mese! Renyka-Audrey Hepburn a fogorvosi váróteremben véletlenül megismerkedik a titokzatos herceggel.

A hercegről annyit lehet csak tudni, hogy biztos, nem galériás.

Állítólag pszichiáter, és most jött haza Dániából, ahol pár év alatt jól megszédte magát. És nagyon pártolja a művészetet. Gyűjtő.

De ez sem biztos. Semmi nem biztos. Mindenki találgat.

Renyka tagad vagy ködösít.

Azt beszélnek, hogy az egész házat kibérelte neki.

Valami múzeumot akar csinálni, vagy mit. Egy Renyka-múzeumot. Műtermet. Vagy babaházat.

Elvarázsolt kastélyt.

Tele a képeivel, a tárgyaival, titkokkal, titkos kis szobákkal és termekkel, titkos átjárókkal, lépcsőkkel, udvarokkal, vendégszobákkal.

Ahol minden róla szól, a kis életéről, a barátairól, meg a fájdalmairól, félelmeiről, vágyairól. Egy állandóan bővülő kiállítást akar a jó herceg.

Ahol jönnek az újabb és újabb képek és korszakok, és jönnek a kőművesek, és éjszaka falat törnek, ajtót vágnak, hogy újabb titkos termek, szobák, átjárók lépcsők, udvarok vendégszobák készüljenek.

Szédülök. Már fogom a fejem. Ez be van rúgva.

Végre elhallgat. Talán befejezte.

Szúrósan méreget és a homlokát ráncolja.

Feljajdulok, mert már nem bírom, de rá se hederít.

Na mit szólsz? – kérdezi. Halál komolyan!

El kéne adni a sztorit az Andrew Vajnának! – nyöszörgöm.

Ebben a pillanatban nyílik az ajtó. Renyka. Rémülten ránk mered.

Éppen rólad beszélünk – mondja Feri kegyetlenül és hirtelen.

Jaj neee! – sikoltja Renyka, és gyorsan eltakarja az arcát.

És Dániáról! – folytatja Feri még kegyetlenebbül.

És a mutatóujjával Renyka felé bököd.

Megrezzenek. Próbálok oldani a feszültséget.

Ott biztos most is vízszintesen esik az eső, és ezért mindenki sokat iszik.

Nevetgélni próbálok.

Renyka leereszti a kezeit, rám néz, és kényszeredetten vihog.

Aztán mindketten Ferire nézünk. Ő nincs vicces kedvében.

Most mi lesz?! Tépelődöm a megoldáson, de Renyka megelőz.

A Gergő! A Gergő lent vár a kapuban! Valami acélszegeket emleget.

Hogy megbeszéltétek – mondja nekem.

Az órára pillantok. Hú! Tényleg! Ezt elfelejtettem! Hajjaj! Menni kell!

Régi ügy ez az acélszegekkel. Nincs mese.

Kifújom a levegőt.

Gyorsan elköszönök. Az ajtóban Renyka még a fülembe súgja.

Ugye, jót fogsz írni!

Megnyugtatom, aztán máris, tempósan lépkedek lefelé a képcsőn. Milyen jó, hogy pont itt van az ajtaja. Kellemes kis lépcsőház, kényelmes, szép, világos, már csak a vörös szőnyeg hiányzik.

Fütyörészni kezdek.

Aztán, amikor kiérek a kapu alá, akkor, abban a pillanatban rogyan meg a térdem. Pillanatokig levegő után kapkodok. Visszanézek a lépcsőre.

Aztán jobbra, balra és végre meglátom a böhöm kaput.

Ez kissé megnyugtató. Igen, ez az a kapu. Legalább is nagyon úgy tűnik. Odasettenkedek, óvatosan résnyire nyitom, és kilesek.

Gergő ott áll kint. Stabílan. Szokásos nyeglén a hatalmas bakancsaiban. Észrevesz. Kilépek. Kezet rázunk.

Régóta vársz? – kérdezem.

Ááá nem, most jöttem.

Akkor mehetünk.

Mehetünk – mondja.

Még nyitva lesz? – kérdezem.

Ja, persze!

Elindulunk lefelé az utcán.

Egy darabig némán, aztán hirtelen felteszem neki a kérdést.

Te Gergő, a dán hapsiról mit tudsz?

Ja?! Valami kiszuperált elmeorvos! Meg akarja venni a Nappalit!

Azt is?

Persze! Mindent!

A Basát is? – kérdezem.

Arról nem tudok – rántja meg a vállát.

Itt újabban csodák történnek – próbálkozom.

Rám néz. Lebiggyeszi a száját.

Várom az elmaradhatatlan szövegét. Ide van kitalálva.

De most elmarad.

Lassan alkonyodik. Ereszkedünk lefelé a Király utca irányába.

Aztán befordulunk, és elindulunk a Kikötő felé.

Galéria megtekintése

 (<http://www.facebook.com/sharer.php?u=http://www.cirkart.hu/2016/06/24/biacsics-renata-hervadas-cimu-kiallitasahoz-2016-marcius-22-republic-galeria-pecs/>) (<mailto:?subject=Biacsics Renata Hervadás című kiállításához – 2016. március 22. RePublic Galéria, Pécs&body=%20http://www.cirkart.hu/2016/06/24/biacsics-renata-hervadas-cimu-kiallitasahoz-2016-marcius-22-republic-galeria-pecs/>)

➤ [Kiállítás \(http://www.cirkart.hu/category/kiallitas/\)](http://www.cirkart.hu/category/kiallitas/), [Szemle \(http://www.cirkart.hu/category/szemle/\)](http://www.cirkart.hu/category/szemle/)

[Főoldal \(http://www.cirkart.hu\)](http://www.cirkart.hu) [Archívum \(http://www.cirkart.hu/archivum/\)](http://www.cirkart.hu/archivum/)

[Galéria \(http://www.cirkart.hu/page-galeria/\)](http://www.cirkart.hu/page-galeria/)

[Szemle \(http://www.cirkart.hu/category/szemle/\)](http://www.cirkart.hu/category/szemle/)

[Tanulmány \(http://cirkart.hu/category/tanulmany/\)](http://cirkart.hu/category/tanulmany/)

Cirka Művészeti Folyóirat | Kiadó: Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar

Felelős kiadó: Prof. Dr. Lakner Tamás | Főszerkesztő: [Hrubi Attila](mailto:hrobi.attila@67%6d%61%69%6c.%63%6f%6d)

<mailto:%68%72%75%62%69%2e%61%74%74%69%6c%61@%67%6d%61%69%6c.%63%6f%6d>

Szerkesztőség: Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar, H-7622 Pécs, Zsolnay Vilmos u. 16.

+36 72 501 540 /22875 | [cirkart.hu \(http://cirkart.hu\)](http://cirkart.hu) | art.cirka@gmail.com

<mailto:%61%72%74%2e%63%69%72%6b%61@%67%6d%61%69%6c.%63%6f%6d> | ISSN 2498-7069

[WordPress \(http://wordpress.org/\)](http://wordpress.org/) | Téma: [Zircone \(http://www.iris-studio.es/\)](http://www.iris-studio.es/) | Grafika: [Simon Ádám \(http://adamsimon.hu\)](http://adamsimon.hu)